

SVĚDECTVÍ O OSOBNOSTECH – mladých hrdinech, které ocenil prezident Itálie Sergio Mattarella.

Odkaz na web:

https://www.quirinale.it/allegati_statici/alfiere/alfiere-2022.pdf

Alexander Bani, nar. 27. 11. 2012, Città di Castello

Za solidaritu a přátelství projevené malému Sašovi, ukrajinskému chlapci, který uprchl před válečným konfliktem a již několik měsíců žije v italské rodině. Alexander má ruskou matku a navštěvuje základní školu, která, stejně jako mnoho jiných italských škol, otevřela své dveře dokořán dětem a mladým lidem, kteří prchají před válkou, jež vypukla na Ukrajině. Mezi dětmi, které Alexandrova škola přivítala, je i Saša, který přišel do Itálie se svou matkou a dvouletým bratrem poté, co narychlo opustil ukrajinské město bombardované ruskými raketami, kde předtím žil. První den ve škole v Itálii Sašu spolu s dalšími dětmi přivítal právě Alexander, který se nabídnul, že mu bude dělat „kulturního prostředníka“, aby mu usnadnil integraci do nových podmínek. Oba chlapci se hned stali nerozlučnými přáteli a sdíleli spolu mnoho zájmů. Alexandrovo spontánní přijetí umožnilo Sašovi rychle získat pocit normálního života, který narušily obtíže a traumata způsobená útekem z vlasti.

William D'Alascio, nar. 22. 5. 2012, Crespina Lorenzana

Za nasazení a velkorysost, s nimiž se v nejtěžších fázích pandemie staral o to, aby jeho spolužáci, kteří byli kvůli viru nuceni zůstat doma, nezůstali pozadu ve studiu, a doručoval jim domácí úkoly „domů“ jako skutečný pošťák. William navštěvuje základní školu a v nejtěžším období epidemie Covidu-19 se vyznačoval nasazením a velkorysostí, s jakou denně sbíral materiály vytvořené ve třídě a roznášel je spolužákům, kteří se virem nakazili. Tímto způsobem zajistil, že nikdo nezůstal v probírané látce pozadu. Dostal přezdívku „pošťák z Perignana“ (vesnice, kde žije), protože školní materiály nechával ve schránkách svých nemocných spolužáků.

Magdalena Da Rozze, nar. 20. 3. 2006, Sedico

Za důstojnost a silný smysl pro zodpovědnost, s nimiž se každý den starala o svou nemocnou matku. Její zralost jí umožnila zachránit matce život, když tváří v tvář náhlému zhoršení jejího zdravotního stavu dokázala okamžitě přivolat pomoc. Magdalenina matka onemocněla degenerativním onemocněním, když její dceři byly pouhé tři roky. Ta od útlého věku s obětavou láskou pomáhala své matce tím, že asistovala při péči potřebné k zajištění života. Během pandemie se po náhlém zhoršení matčina zdravotního stavu Magdalena ocitla v situaci, kdy

musela sama doma zvládnout naléhavou krizi: rychle spustila poplach a přivolala pomoc, což její matku zachránilo. Přestože ji život přivedl k dospělosti dříve než její vrstevníky, Magdalena neztratila pozitivní přístup a své dny dokáže prožívat často stejně jako její vrstevníci, což znamená práci ve škole, přátele a vášeň pro sport, zejména šerm, který provozuje s velkým nadšením.

Zaccaria Dellai, nar. 3. 11. 2011, Laives

Za pozornost, kterou věnuje starším lidem, mimo jiné vytvořením komiksu, v němž vystupují. Nadále se v otázce mezigenerační výměny angažuje a zapojuje ve sdružení, jehož je členem. Zaccaria je společenský, citlivý a altruistický chlapec, který vždy projevoval zájem o starší lidi, jež považuje za své „kořeny“. Díky své bujné fantazii si vymyslel postavu „Starého Tarampy“, protagonisty jednoduchých příběhů, jež se mu podařilo v průběhu let rozvinout a vylepšit a které pak shromáždil na internetových stránkách. Své přátelství ke starším lidem projevil také v rámci skautského oddílu Agesci, kde vytvořil novou odbornost „Přítel starších lidí“. S vynalézavostí, neobyčejnou vzhledem ke svému věku, napsal národním činovníkům skautských oddílů dopis s návrhem na její zařazení do seznamu těch, které si mohou všichni skauti a skautky vybrat jako svou aktivitu.

Anna Assunta Lombardi, nar. 27. 11. 2009, Almese

Za svědectví solidarity, které projevila tím, že se rychle naučila znakovou řeč. Její nasazení podpořilo integraci neslyšící spolužačky z Mali. Jejich krásný příběh ukazuje, jak přátelství dokáže prolomit mnohé bariéry. Anna Assunta se od prvních dnů střední školy vyznačovala velkorysostí, s níž přispěla k začlenění své spolužačky Sokony do života jejich třídy. Sokona ztratila kvůli neléčené meningitidě ve čtyřech letech sluch; do Itálie přišla v devíti letech. Anna Assunta se jí ujala a snažila se s ní ode dne jejího příjezdu komunikovat. Povzbuzena Sokoniným nadšením a trpělivostí se od ní velmi rychle naučila znakovou řeč, podařilo se jí navázat cenné přátelství a stát se pro učitele a spolužáky záchytným bodem ve vzájemné komunikaci.

Chiara Longo, nar. 29. 12. 2004, Cavallino

Za nasazení a schopnosti, s nimiž se zabývá jak důležitými otázkami životního prostředí, tak obranou práv žen. Prostřednictvím svého blogu přispěla ke zvýšení povědomí o tragédii, kterou zažívá ukrajinský lid. V roce 2020 Chiara založila blog #PlugInTheWorld (www.plugintheworld.org), kde mohou dívky z celého světa vyprávět své příběhy beze strachu z odsouzení a zabývat se globálními problémy nebo nespravedlnostmi, kterou zažívají ve svých komunitách. Prostřednictvím stránek tohoto blogu Chiara odsoudila porušování práv ukrajinského lidu a

podpořila konkrétní formy solidarity. Už jako mladá dívka ve skautu projevila velkou citlivost pro boj proti změně klimatu a proti všem formám diskriminace. Spolupracovala se sdružením Malala Fund, které založila nositelka Nobelovy ceny Malala Júsafzaiová, aby zajistila bezplatné a kvalitní vzdělání dívkám, které ve svých zemích nemohou z politických a kulturních důvodů chodit do školy. Chiara je také členkou organizace „Girl Up“, která prostřednictvím informací a kampaní podporuje vzdělávání, zdraví a bezpečnost dospívajících dívek.

VŠICHNI SVATÍ. MLADÍ LIDÉ, PRO NĚŽ BYLO EVANGELIUM STŘEDEM JEJICH EXISTENCE.

Matteo Liut, 2019

Odkaz na web:

<https://www.avvenire.it/chiesa/pagine/con-i-testimoni-della-porta-accanto>

Slavnost všech svatých je příležitostí k objevení společného povolání stát se oknem otevřeným k nebi.

Jejich příběhy ukazují, že jestli je někdo schopen „milovat bezpodmínečnou láskou Pána“ - jak píše papež František ve své apoštolské exhortaci o povolání ke svatosti v současném světě „Gaudete et exsultate“ – jsou to právě mladí. Mezi novými generacemi totiž najdeme četné svědky radikality a opravdovosti, které vytváří svaté. Na druhou stranu, píše papež opět v tomto dokumentu, „všichni jsme povoláni být svatými tím, že žijeme s láskou, a každý nabízíme své vlastní svědectví v každodenních zaměstnáních, ať už se nacházíme kdekoli“. To je horizont, který staví všem před oči blížící se slavnost Všechných svatých, a to i prostřednictvím příběhů svědků víry naší doby. Mezi nimi je mnoho mladých lidí, kteří se ocitli v životě z víry v obtížných situacích, často kvůli své nemoci. Svědectví nesené v utrpení však není ničím jiným než vyvrcholením cesty, která začala už dříve a byla pěstována den za dnem.

Přinášíme proto příběhy některých z těchto mladých, kteří byli vybráni k reflexi synody mládeže, která se konala v Itálii v říjnu loňského roku. Jak říká papež, každý z nich žil evangelium ve svém každodenním životě: někteří ve sportu, někteří v hudbě, někteří v oratoři, někteří v zasvěcení. To, co je spojuje, tedy není zkušenost s nemocí, ale rozhodnutí ukázat světu, kde se skrývá nejautentičtější srdce života. Řečeno s papežem: dovolili zkrátka Bohu, aby v nich formoval „osobní tajemství, které může odrážet Ježíše Krista v dnešním světě“.

Nicola Perin

„Záložník Boží“, který hrál vždycky pro druhé. Postavil se leukémii s odvahou ragbisty.

„Pera na hřišti bojuje,“ říkali spoluhráči o Nicolovi Perinovi, mladé naději ragbyového Roviga. A takový byl i jeho život, který charakterizoval boj. Jeho příběh je vyličen v knize Cristiana Bonaldiho „Il mediano di Dio“ (Boží záložník), kterou vydalo nakladatelství Edizioni Paoline. Perin se narodil 2. února 1998 v Rovigu mamince Adrianě a tatínkovi Robertovi. Vyrůstal ve vesničce Borsei a od mládí hrál ragby jako záložník. Je to obětavá role, kdy je na prvním místě tým a ostatní, a až poté sám hráč. A hřiště se pro Nicolu nelišilo od života. Do svého deníku si zapsal: „Ve všech lidech je dobro, a aby nebylo promarněno, je třeba ho dát k dispozici ostatním.“ A tak každý den hledal štěstí „ve všem, co je mi dovoleno dělat“.

Dne 9. července 2013 přišlo dramatické zjištění: trpí leukémií. Boj se stal intenzivním a on vložil svou důvěru v Boha: „Můj život bez víry by byl neplodný, kříž, který nesu, by neměl smysl“. Ani nemoc mu nebránila ve velkorysosti a v nemocnici myslí na ostatní mladé pacienty. V nejtěžších chvílích zápasu si do deníku poznamenává: „Pane, udělej z této malé bytosti vše, co chceš“, přesvědčen, že „svatost je milovat Boží vůli“. Ruce Boha – Otce se mu staly útočištěm: „Pane, chci žít a zemřít s úctou k tobě jako pravý syn“. A tak jako syn prožil svůj krátký život a Bůh k němu přišel navždy na Štědrý den roku 2015. „Žít a darovat život je velký dar“. Tak žil Nicola Perin, obránce na hřišti a nyní obránce Boha, zářivý svědek víry, kterou můžeme svým životem uskutečňovat.

Filippo Gilardi

Carlotta Nobile

Talentovaná houslistka, která se uměla spolehnout na Boha, zanechala velký odkaz umění a solidarity.

„Je mi ctí a štěstím, že mohu ve svých 24 letech s radostí nést kříž.“ Takto se Carlotta svěčila papeži Františkovi v dopise napsaném v roce 2013, tři měsíce před svou smrtí způsobenou melanomem. Ona, zázračné dítě s houslemi, čelila nemoci se silou a odhodláním, ale právě v posledním úseku svého utrpení, poté, co se probudila z těžké krize, znovu objevila svůj vztah k Bohu. „Rakovina,“ vyprávěla, „mě uzdravila v duši, rozmotala všechny mé vnitřní zmatky a dala mi víru, důvěru, odevzdanost a nesmírný klid“. Všestranná umělkyně Carlotta (byla také historičkou umění, spisovatelkou a bloggerkou) v sedmnácti letech absolvovala hru na housle s vyznamenáním a v roce 2010 byla jmenována uměleckou vedoucí komorního orchestru Accademia di Santa Sofia v Beneventu. V roce 2012 se po stanovení diagnózy připojila k síti solidarity, která se zavázala přinášet hudbu na onkologická oddělení.

V roce 2018 byla zařazena mezi svědky synody na téma „Mladí lidé, víra a rozlišování“. Ve skutečnosti její příběh stále doznívá a inspiruje: zrodilo se sdružení Studijní centrum Carlotty Nobile a stipendium, facebooková stránka podporovaná pastorační službou na univerzitě v Beneventu a „Carlotta Music Group“, hudební a evangelizační skupina v Jižním Súdánu. Její jméno nese městská mateřská škola a přednáškový sál konzervatoře Nicola Sala v Beneventu, třetí přednáškový sál katedry dějin umění a scénických umění na univerzitě La Sapienza a hudební místnost onkologického oddělení nemocnice v Bolzanu. Její osobnost připomíná také výstava „Svatí odvedle – Mladí svědkové víry“ v Diecézním muzeu v Turíně.

Stefania Careddu

Angelica Tiraboschi

Barevná existence za temnotou bolesti. „Na cestě k místu, kde nic nekončí.“

„Žít znamená přijít tam, kde všechno začíná, milovat znamená jít tam, kde nic nekončí“: v tomto „tahu štětcem“ radosti a světla je obsažen smysl příběhu Angeliky Tiraboschi, která zemřela 29. srpna 2015 v nedožitých 20 letech na rakovinu prsu. Její cesta víry se odehrávala v rámci zkušenosti Obnovy v Duchu svatém. Poté, co jí byla diagnostikována nemoc, jejíž první příznaky se objevily v červnu 2014, Angelika proměnila svou existenci ve velkou poctu „barvám života“. A právě „Žít v barvách“ je název knihy, která je věnována právě jí (Edizioni Paoline, 2017). Její autor Cristian Bonaldi promluvil spolu s Angeličiným otcem Marcellem v Moltenu při zahájení výstavy „Svatí vedle“ v sále oratoře Sv. Jana Boska.

Angelika se narodila v Trevigliu, ale žila v Pontirolo Nuovo a už jako dítě začala navštěvovat skupinu Shalom Obnovy v Duchu svatém v Zorzone. V dopise adresovaném svému otci, který napsala v den svých narozenin 25. března 2015, říká: „Myslím, že každý člověk alespoň jednou v životě musí zvládnout setkání se smrtí, ať už skutečnou, nebo obraznou, a každý se může svobodně rozhodnout, zda uteče, nebo se svěří tomu, který může všechno a dává sílu!“